

[Gert Petersen.]

neskelige forbindelser på tværs af grænserne. Sikkerhedskonferencens udgang var et vigtigt skridt i retning af skabelse af tryghed, og det vil sætte sig mange spor, hvis blot ikke de utryghedens profeter og talsmænd, som man har hørt så stærkt på det sidste, får lov til at præge den internationale atmosfære.

Men sikkerhedskonferencen alene er ikke nogen definitivt garant for freden i Europa. Afspændingen er ikke uigenkaldelig. Hertil kræves, at de midler, hvormed de gode principper om fuld respekt for hinandens suverænitæt og territoriale integritet kan krænkes, bliver skåret meget kraftigt ned, ja, på længere sigt helt afskaffet.

Hvis der skal være mening i en europæisk afspændingsproces, må de næste skridt nu dreje sig om militær nedrustning i Europa, dvs. opgivelse af fremmede baser, gensidig tilbage-trækning af tropper fra fremmede lande, udtynding af militæret i de forskellige lande, afkald på magtdemonstrationer, oprettelse af atomvåbenfri og afmilitariserede zoner.

Det store mål er naturligvis, at de 15.000 mia kr., der årligt bruges i hele verden på militær, engang kan blive brugt til noget andet og fornuftigere. En begyndelse kan og bør gøres i Europa, for det er her, både farerne og den militære koncentration er størst. Det er vel forgæves at opfordre regeringen til et selvstændigt dansk initiativ på nedrustningsområdet, at f. eks. Danmark selv viste et eksempel på, hvordan der kan nedrustes; men kunne regeringen i hvert fald ikke gøre sit til, at den militære nedrustning kommer til at spille en helt central rolle ved opfølgning af sikkerhedskonferencen og i den vest-østlige dialog i Europa i den kommende tid?

Den europæiske sikkerhed er udelelig, fastslås det i slutakten fra Helsinki. Den naturlige konsekvens heraf må være, at de to pagtsystemer og andre militæralliancer forsvinder. Jeg ved godt, at man ikke når det mål fra den ene dag til den anden, men det er i den retning, der bør styres, og derfor må Helsinki-konferencen følges op med skridt til militær afspænding, den politiske kan ikke stå alene.

Hvad angår de udenrigspolitiske afsnit i hr. Tindemans' rapport, kan jeg naturligvis kun erklære mig tilfreds med, at ministeren afviser de to forslag om militært og sikkerhedspolitisk samarbejde i EF-regie. Derimod må jeg vende mig imod enhver tendens hos regeringen til at

imødekomme hr. Tindemans i hans forslag om sammensmeltning af de traktatlige EF-anliggender og det ikke-traktatlige udenrigspolitiske samarbejde. Slår man ind på denne vej – og foreløbig har regeringen ikke sagt fra, tværtimod – ender vi alligevel i en union, som også forvalter sikkerheds- og militærpolitik. Ethvert skridt, man tager, har sine logiske konsekvenser.

I øvrigt må jeg sige, at jeg finder Tindemansrapporten højst betænkelig. En gennemførelse af de foreslåede skridt og især af de sikkerhedspolitiske vil skærpe den storpolitiske situation i Europa i negativ retning. Hvordan kan man føre en politik til overvindelse af blokdannelser, samtidig med at man forbereder en politik til afløsning af den gamle blok eller i hvert fald til skabelse af en blok i blokken?

Hr. Maigaard vil senere fra SFs side gå nærmere ind på visse af problemerne i forbindelse med Tindemansrapporten og den holdning, regeringen indtager. Vi må nemlig stille os det spørgsmål, om fornægtelsen af en EF-våbenpulje, som foreslået af Tindemans, er helt ærligt ment. For hvad er det så for et våbenstandardiserings-samarbejde, som er indledt mellem de europæiske NATO-lande og Frankrig? Men det vil hr. Maigaard som sagt gå nærmere ind på, og så får vi jo i øvrigt en regulær folketingsdebat om Tindemansrapporten, det har SF sørget for, bl. a. fordi vi ville bidrage til, at denne udenrigspolitiske debat kom til at dreje sig om den danske holdning til de væsentlige internationale problemer, hvoraf der er mange.

Jeg tror som sagt ikke, at afspændingen har det alt for godt i denne tid. Jeg mener, at den kunne have det, forudsætningerne er til stede, og derfor må man spørge ved denne korsvej: hvilken vej vælger man fremad? Hvilken vej vælger den danske regering? Hvilke konkrete vil vort land og kan vort land tage? Det er de problemer, jeg har ønsket at tage op her.

Honoré (KrF):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for hans redegørelse og for den ramme, den er sat ind i. Det er nemlig rigtig, at udbygningen af de ni's udenrigspolitiske samarbejde er blevet en markant faktor i international politik, og at Danmarks deltagelse deri rummer mange nye perspektiver og muligheder, som det kan være gavnligt at slå fast ved en debat som denne.